

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 3 maanden f 4.50.
 Voor de overige steden des Rijks 5.50.

DONDERDAG 19 APRIL.

UITGEVER-DIRECTEUR:

C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.

Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon,
 Beurssteeg, te Amsterdam.

Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
 Jan Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIE:

Van één tot zes regels. 1.00.
 Voor elken regel meer. 0.15.
 Behalve de 35 cts. zegelgeld.

Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden
 worden geplaatst tegen betaling van f 1, het zegel
 regt daaronder begrepen.

De *Nederlander*, in plaats van ons vertoog: *het Volksgeluk en de Afschaffingsvrienden* te wederleggen, acht het van meer belang op het verschil te wijzen; dat tusschen de *Grondwet* en de *Arnhemse Courant* bestaat in de *wijs*, waarop gewag gemaakt wordt van de pogingen althans ter beperking van het misbruik van den sterken drank.

Wij meenen, dat er wel altijd verschil zal zijn in de *wijs*, waarop van eene zaak gewag gemaakt wordt, ook tusschen hen, wier gevoelens doorgaans overeenstemmen. Maar in het *wezen* der zaak kan er geen verschil zijn en is er ook geen verschil.

De anti-revolutionnaire partij moest zich vooral in dit verschil niet mengen, gelijk zij dan ook in de *Nederlander* niets meer doet dan op hare *wijs* het genoemd verschil te staven, zonder evenwel een eigen oordeel uit te spreken. Zij moet zich daarvoor uitdrukkelijk wachten, omdat de zaak der afschaffing niet zelden van hare zijde *tegenspraak*, schaars eenige *ondersteuning* ondervond.

Reeds in Julij 1849 liet zich daarover eene *Christelijke stem* hooren in het tijdschrift *de Vereeniging*: "Terwijl en in ons Vaderland en in Duitschland hoogst gemoedelijke, streng regtzinnige en Christelijk gezinde mannen zich met besliste keuze aan de matigheids- of afschaffings-vereeningen hebben aangesloten, zoo zijn er andere, even gemoedelijke en Christelijke mannen, leeraars en gemeenteleden, die deze vereeningen afkeuren, zich onttrekken, en uit een godsdienstig oogpunt allerlei bezwaren en bedenkingen te berde brengen."

Die stem bleef niet onbeantwoord en het voorname middel, waardoor de afschaffings-vereening het gebruik van sterken drank tracht tegen te gaan, de plegtig onderteekende belofte, werd als ongodsdienstig, ongeoorloofd en schadelijk voorgesteld. En op welken grond werd die bestrijding vooral ontzenuwd? "Wanneer men in het afgetrockene blijft hangen, met zijne gedachten zwevende in een idealen sfeer, en dan alleen het zuiver evangelisch gezigtspunt in het oog houdt, dan geloof ik, dat men altijd tot dergelijke bedenkingen als de geopperde zal komen. Maar anders zal het zijn, wanneer men de bestaande *werkelijkheid* voor oogen houdt. Dan zal men bevinden, dat de quaestie op het *maatschappelijk terrein* moet worden overgebracht, en niet is van *louter zedelijken*, maar ook van *natuurkundigen* aard."

Al die redeneringen buten niets. Wij hebben de ervaring vóór ons.

Maar ook al die dwangmiddelen zijn vruchteloos. Beperk het aantal herbergen. Verzwaar den prijs van den jenever door verhooging van accijns. Bemoeijelijk het gebruik door allerlei verbodsmaatregelen. Het is eene menschkundige opmerking, dat door zulken dwang het gebruik niet verminderen, het misbruik niet voorkomen zal worden. "Hetgeen van 'slands regering uitgegaat, heeft toch in het oog der menigte zoo ligt den schijn van *dwang*, en werkt daardoor somtijds minder gunstig" (Ds. HUIJDECOPER). De prikkel tot den heilloozen hartstogt ligt dieper. "Ik heb het ook niet tijing gezien, dat eene moeder het eenig hemdje van haar eenig kind verkocht om er drank voor te schalen." Die prikkel wordt door *gebrek aan goed voedsel* krachtiger, en dat verbod en die dwang, zij blijven onvermogen, zoolang die prikkel niet wordt weggenomen, welke het voedsel vervangt. Dronkaards zetten langzamerhand het voedsel meer en meer ter zijde. In den regel vermindert de opbrengst van den accijns op den gemaal, terwijl die van het gedistilleerd dezelfde blijft en vermeerderd, niettegenstaande de prijs van den *goutwijn* aanzienlijk was gestegen.

Wij wenschen, dat onze philantropen toch eindelijk eens onbevooroordeeld mogen onderzoeken naar den *oorzaak van het kwaad*, niet enkel in een psychologischen, maar ook in een physiologischen zin en men zal ons niet doen wedervaren.

Nooit hebben wij getwijfeld aan de verderfelijke beginselen der nieuwe Armenwet, voor zoover zij de strekking schenen te moeten hebben, om de armenzorg over te laten aan de kerkelijke liefdadigheid; en herhaaldelijk hebben wij voorspeld dat zij eene *tegenovergestelde uitkomst* zouden te weeg brengen. Men heeft zich daaromtrent illusien gevormd, die nooit konden verwezenlijkt worden, de praktijk heeft die theorien beschaamd. Men heeft zich een denkbeeldigen toestand van het armwezen voorgesteld en bij de wettelijke regeling van het armbestuur toegegeven aan eischen, die wij strijdig hebben geacht met het algemeen belang; daardoor is de kwaal, die men wilde genezen, eer verergerd dan verbeterd. Tot staving van ons gevoelen wijzen wij op het volgend artikel, dat in het *Weekblad voor de Burgerlijke Administratie*, een blad van geheel practischen aard, dat de zaken beschouwt zooals zij zijn, werd opgenomen:

"Wij vernemen, dat onlangs eenige Burgemeesters van het platte land bijeen zijn geweest en dat zij toen het volgende als resultaat hunner ondervinding omtrent de werking der Armenwet opgaven, hetwelk zij, naar aanleiding van de verplichting hun bij de bekende circulaire des Ministers opgelegd, besloten aan den Commissaris des Konings mede te deelen.

"Het hoofddoel der tegenwoordige Armenwet, zooals dat omschreven is in de circulaire van den Min. van Binnenl. Zaken van 13 Aug. 1854, bestaat hierin, om de armenzorg, zooveel mogelijk, tot de kerkelijke en bijzondere instellingen van liefdadigheid terug te brengen. Deze, zegt de Min., staan bij de armenzorg voorop, en de daarnaevens geplaatste middelen, om ook de ondersteuning door burgerlijke besturen mogelijk te maken, behooren in den geest der wet alleen bij wijze van uitzondering te werken. De volstreckte vrijheid aan de kerkelijke en bijzondere instellingen gelaten, berust op de veronderstelling, dat zij daardoor zullen worden opgewekt om alle krachten in te spannen, ten einde de burgerlijke besturen van de armenzorg te ontlasten.

"In het bereiken van dit hoofddoel der wet, vinden wij ons tot dusver zeer teleurgesteld. Wij bemerken nergens eene uitbreiding van den werkring der kerkelijke en bijzondere liefdadigheid, maar veeleer eene doorgaande neiging tot beperking. Met dit gevolg, dat hetgeen de wet slechts als uitzondering wil hebben toegelaten, hoe langer zoo meer op den voorgrond treden en regel zal worden.

"In des Ministers circulaire wordt aangevoerd dat het, bij de toepassing der wet in haren waren geest, blyken zal of de Nederlandsche kerkelijke en bijzondere liefdadigheid, bij vrije werking kan en zal erlangen die mate van ontwikkeling, die men er van verwacht, en dat dit voorzeker voor een groot deel zou afhangen van het gebruik, dat de besturen der kerkelijke en bijzondere instellingen van weldadigheid van de erlangen vrijheid zullen maken, en van de mate in welke zij zullen beantwoorden aan het vertrouwen door de Regering bij het ontwerp der wet in hen gesteld.

"Voor zoover onze ondervinding reikt, gelooven wij, dat de uitkomsten weinig beantwoorden aan de gekoesterde verwachtingen en dat het vertrouwen, in de kerkelijke en bijzondere liefdadigheid gesteld, doorgaans wordt beschaamd. Het burgerlijk bestuur ziet dagelijks zijne taak omtrent de armenzorg uitgebreid en zich telkens meer verplicht om, tegen de bedoeling der wet in, de gelden door belastingen en andere burgerlijke middelen bijeengebracht, te doen strekken tot ondersteuning van behoeftigen, wanneer dit, hetzij ter handhaving eener goede politie, hetzij ter voldoening aan de voorschriften onvermijdelijk wordt. "Alle pogingen, om door middelen van overreding de armenzorg terug te brengen tot kerkelijke en bijzondere liefdadigheid lijden schipbreuk, wij zeggen niet op onwil of tegenwerking van personen, maar op besluiten van vergaderingen, ingegeven door angstvallige zorg voor hare bijzondere administratie en de zucht om die te doen bloeijen; en ten deele ook op de bepalingen van voor haar verbindende reglementen.

"Zoo is het met name een groot bezwaar voor de burgerlijke gemeenten ten platten lande, dat de elders wonende of daar tijdelijk verblijvende en ondersteuning genietende armen te haren laste komen. De diakonien maken zich de afschaffing der wet van 1818 en de verworvene vrijheid ten nutte van zich te onttrekken aan alle ondersteuning van elders wonende behoeftigen. "De hervormde diakonien gronden hunne weigering op hun kerkelijk reglement; en de bepaling van art. 27 der wet, waarbij de geboorteplaats als domicilië van onderstand is aangenomen, maakte die weigering tot een zeer wezenlijk bezwaar, dat met elk jaar drukkender dreigt te worden.

"De wet alleen een domicilië van onderstand ten opzichte der burgerlijke besturen aanwijzende, legt op deze den geheelen last van de elders verpleegde armen. In het systeem der wet scheen dit wel is waar weinig gevaarlijk, vermits men van de veron-

derstelling uitging, dat de burgerlijke armenzorg slechts eene ondergeschikte rol zou vervullen, maar in de praktijk, waar juist die burgerlijke armenzorg meer en meer op den voorgrond treedt, leidt dit tot overgroot bezwaar, ja tot verwarring der gemeentelijke finantien. Plotseling worden zij overvallen door geheel onvoorziene reclames, ten behoeve van in de gemeente schier vergetene inboorlingen. De keus, om deze op te vorderen en in de gemeente zelve te verplegen, is doorgaans erger dan het vergoeden der elders uitgereikte ondersteuning. Zij, die in de grootere steden een half bestaan hebben of slechts tijdelijk ondersteuning behoeven, zouden door eene verplaatsing naar eene gemeente, waar zij hun gewoon bedrijf niet terug vinden, tot volslagen armoede vervallen.

"Even zoo is het gelegem met degenen, die in gasthuizen of in geval van ziekte verpleegd worden, waarvoor in vele grootere steden eene zeer hooge vergoeding wordt gevorderd. Deze allen komen bij de weigering der kerkelijke en bijzondere instellingen van liefdadigheid om elders verblijvende te ondersteunen, geheel ten laste der burgerlijke besturen, die daardoor hunne bemoeijing met de armenzorg zeer zien uitgebreid.

"Wij aarzelen niet, als onze overtuiging uit te spreken, dat de verwachtingen, die aan het systeem der tegenwoordige Armenwet ten grondslag liggen, falen, en dat het doel der wet, wel verre van bereikt te worden, hoe langer zoo meer in de toepassing zal blyken op den achtergrond te geraken."

Naar aanleiding van de, gister door de *Staats-Courant* medegedeelde statistiek betrekkelijk de finantien over de afgelopen eerste drie maanden van het loopende dienstjaar, treedt de *Echo Universel* in eene beschouwing, vooral over den accijns op den sterken drank en bespreekt, bij deze gelegenheid, gelijk wij het vroeger deden, het vraagstuk der afschaffing en de middelen, die daartoe worden voorgesteld.

Het is met eene zeer groote juistheid, dat de *Echo* in de volgende regels aantoonde, hoe vermindering van 't gebruik niet verwacht kan worden van bepalingen ter beperking van het debiet:

De belasting op den sterken drank trekt bijzonder de aandacht tot zich, met het oog op de afschaffings-beweging, voor welke de afschaffings-vereening zich als kampioen opwerpt. Men weet, dat die vereening bij de wetgevende magt en regering, de beperking van het debiet en verbruik van den jenever verzocht heeft. Zij zelve wijst de middelen aan, welke zij ter bereiking van dit doel geschikt acht, maar die het niet bereiken zullen. De afschaffings-vereening, wilde het aantal herbergen beperken, in de hoop, dat hoe minder debiet daarvan is, er ook zooveel minder verbruikers zullen zijn. De uitkomst van een dergelijken maatregel zou zijn het daarstellen eener willekeurige monopolie voor degenen, die jenever in 't klein verkoopen, zonder dat het volk een droppel minder drinken zal. Wie zal brandewijn mogen verkoopen? Wie zal het niet mogen doen? Aan wien zal men voortaan het patent van slijter weigeren? En wanneer men het aantal slijters beperkt heeft, zal men dan den werkman niet bij de bevoorregte verkoopers zien gaan?

Dat men zich geene illusien make over dit betreurenswaardig verbruik van den sterken drank. Het zijn niet de slijters, die de verbruikers maken; maar de verbruikers, die de slijters maken. De beschouwing der menschelijke natuur toont overal, dat de voortbrenger aangedreven wordt door de zucht, om zijne producten in overeenstemming te brengen met de behoeften, den smaak en zelfs helaas! met de onhebbelijkheden en ondeugden van den mensch; dit is zoo waar dat de landbouw niet bestaan zou indien de menschen geen behoefte gevoelden, om zich te voeden, dat de industriële kunsten niet in het leven zouden geroepen zijn, in de menschen niet verplicht waren zich tegen de grille afwisseling van het weder te beveiligen. Er zouden geen steenkolen-mijnen, geen veendertjen zijn indien men ten allen tijde en in ieder land brood bakken en voedsel warmen kon met behulp der zonnestralen. De behoefte, zietdaar den eersten spoorslag tot den arbeid en de menschelijke bedrijvigheid, en daar de mensch ook verstand bezit, dat door werken en nadenken ontwikkelt, zoo beperkt zich die behoefte niet bij de noodwendigheden van het dierlijk leven. Naar mate hij in beschaving vordert, in die zelfde mate overtreffen de verstandelijke behoeften de stoffelijke zeer veel, welke hij op den langen duur bevredigt met eene verrijning, die er het wezenlijk intellectueel genot van uitmaakt. Maar het staat vast, dat ook in dit opzigt de voortbrenging zich naar het verbruik regelt. Onderstel eens een volk, dat geen smaak in lectuur, schilderkunst, beeldhouwkunst, bouwkunde en in het tooneel heeft; zeker zoudt gij onder dat volk, noch schrijvers, drukkers, schilders, beeldhouwers, botanikundigen of dichters aantreffen. De corlog doet helden geboren worden, niet de helden den oorlog; want ging dit op, dan zou zoo lang er één man was, die liefde voor den roem der wapenen gevoelde, er ook geen vrede op de wereld zijn. De vrede vormt industriëlen, kooplieden en kunstenaars; en zoo wij besluiten mit het geheel

tot de bijzondere deelen der maatschappij, dan zien wij dat de verbruikers van brood, vleesch, kruideniers-waren, de bakkers, slaggers, kruideniers maken; de modedoppen, de magazijnen van nieuwe mode-artikelen, de kleedmakers, de modisten, borduursters enz. Schaf morgen alle laarzenmakers af en zij zullen als paddestoelen weder uit den grond oprijzen. Zoo gij niet terzelfder tijd den wil der geheele wereld afschaft, om op schoenen en laarzen te loopen. Zoo veel te meer zou men niets winnen voor de verzedelijking van het volk, indien, bij het onvermogen om het aantal jeneververbruikers te verminderen, de afschaffing-vereëning de regering en de wetgevende magt konden doen besluiten om door privilegien het aantal patenten van de jenever-slijters te beperken.

Na dat voortreffelijk betoog komt de *Echo Universel* tot dezelfde middelen als wij, om het doel, dat de „Afschaffing“ zich voorstelt, te bereiken. Die middelen zijn in de volgende regels zamengevat:

Wilt gij thans het verbruik van den sterken drank afschaffen, dan blijft, zoodra gij geen bepaald verbod tegen den jenever uitvaardigt, n niets anders overig dan den stoffelijken toestand van het volk te verbeteren; het de eerste levensbehoefte in overvloed te verschaffen door de opheffing van alle accijnzen en van alle rechten op in- en uitvoer, die er den prijs van doen vermeerderen; het werk te verschaffen door bestaking der ketenen, waarin een fiscaal stelsel de industrie gekneld houdt. Organiseer vervolgens eene goede volksopvoeding; zorg voor de opleiding van den mensch, dien gij reeds stoffelijk welzijn verschaft hebt en gij zult het doel bereiken, dat gij te vergeefs najaagt om dat gij de oorzaken met de gevolgen verwart, u zelve en anderen misleidt omtrent den aard van het kwaad dat gij wilt vernietigen.

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZIGT.

De twee voorname feiten, sedert gister bekend geworden en waarvan de echtheid niet in twijfel kan getrokken worden, zijn aan den eenen kant de aankomst te Weenen van de nieuwe instructies, welke uit St. Petersburg verwacht werden, aan de andere zijde de heropening van het algemeen bombardement van Sebastopol, op den avond van den 9den dezer.

Dit laatste feit wordt ook in eene dépêche van Prins Gortschakoff bevestigd. Daarin wordt gemeld, dat de vijand van 6 tot 9 dezer niets bijzonders heeft ondernomen, en dat hij met zijne werken weinig of niets vorderde. Den 9den, ten vijf ure des morgens, begon van alle batterijen der geallieerden eene hevige kononnade, die tot op den avond voortduurde. Ook des avonds werd het bombardement met kracht voortgezet. Dit werd den volgenden dag herhaald. Door de Russen is dit vuur met goed gevolg beantwoord, en werden daardoor den vijand gevoelige nadeelen berokkend. Volgens de opgave van Prins Gortschakoff telde de Russen 533 zoo dooden als gewonden.

Wat betreft de nieuwe instructies uit St. Petersburg, door de Russische plenipotentiarissen te Weenen ontvangen: men meldt daaromtrent nog niets stelligs; alles slechts geruchten, behalve de heropening der conferentie zelve.

Ziet daar nu twee belangrijke feiten, een op diplomatisch gebied, de andere op het oorlogstoneel. Beide, en hervatting der conferentie, en heropening van het bombardement komen ons op hetzelfde tijdstip ter oore.

In eene telegrafische dépêche uit Weenen van 17 April ('s morgens), wordt gemeld, dat dien nacht aldaar een Russisch koerier aangekomen is met instructies voor den Russischen gevolmachtigde. In eene andere dépêche van den 17den, uit dezelfde stad (1 uur 's middags), wordt medegedeeld, dat op dien dag de tiende conferentie werd gehouden, onder bijvoeging, dat het gerucht wil, dat de Russische volmagten instructies tegen de beperking van Rusland's zeemagt in de Zwarte zee inhouden.

Eene nog latere dépêche is van den volgenden inhoud: De conferentie heeft heden een en een half uur geduurd. De beraadslaging over het derde punt is nog niet afgekoopen; over de oplossing is nog niets beslist. Er is op den volgenden dag geene zitting bepaald.

Eik oogenblik kan men meer stellige berichten omtrent de conferentie of den uitslag van den aanval tegen Sebastopol vernemen. In dien stand van zaken achten wij ons gerechtigd, ons van elke uitlegging te onthouden.

Eene nederlaag of overwinning voor Sebastopol kan, inderdaad, den toestand geheel en al wijzigen.

Hoe te voorzien wat gebeuren zal: overwinning of nederlaag?

Men moet afwachten.

In de diplomatische kringen is men van meening, dat Rusland noch de beperking zijner maritieme kracht, noch de onzijdigheid der zee aanneemt?

Dit komt overeen met het medegedeelde in eene der dépêches uit Weenen. Kortom men geloofde gister hij voortdoring meer aan oorlog dan aan vrede.

Men begint zelfs ook eenigen twijfel te opperen over de werkdadige deelneming van Oostenrijk aan den strijd, zoo deze voortduurt. Men weet, dat eene dépêche van de *Times* reeds melding gemaakt heeft van verdeeldheid tusschen het Kabinet van Weenen en de Westersche Mogendheden. Die oneenigheid zou betrekking hebben op de onzijdigheid van Oostenrijk.

Welke onze meening over deze zaak ook zij: wij hopen ons bij de enkele vermelding der bestaande vrees.

De *Moniteur Universel* heeft eergister zijnen lezers medegedeeld het tweede en laatste gedeelte van zijn overzicht, betrekkelijk de Oostersche quaestie, en in dat tweede gedeelte schijnt dit blad te bevestigen, dat de meest gewenschte verstandhouding bestaat tusschen de drie Mogendheden, die het verdrag van 2 December ondertekend hebben, en dat, zoo de oorlog voortduurt, Frankrijk en

Engeland van nu af kunnen rekenen op werkdadige hulp van Oostenrijk.

Ten overstaan van die tegenstrijdige beweringen is geduldig afwachten het raadzaamste.

Dit tweede artikel van den *Moniteur* is, overigens, minder uitgebreid dan het eerste. Na de geschiedenis van den veldtocht in de Krim te hebben uiteengezet, onderzoekt dit blad welke de algemeene oorzaken van den oorlog geweest zijn voor welke belangen Frankrijk en Engeland hunne land- en zeemagt naar zoo verwijdende oorden gezonden hebben; op welk punt de verschillende staten van Europa in deze zaak betrokken zijn; welk doel bereikt moet worden; welken zin de vier waarborgen hebben en, eindelijk, welke uitkomsten de conferentie te Weenen voor den vrede of voor den oorlog zullen hebben.

Onze lezers vinden een uittreksel uit dit artikel van den *Moniteur* onder de Fransche post.

Eene dépêche uit Kopenhagen, d.d. 15 April, meldt, dat twee schepen van het Fransche eskader twee dagen te voren, die haven waren voorbijgegaan; vier andere schepen hadden daar het anker uitgeworpen. Twee stoomboten van hetzelfde eskader waren te Helsingfors aangekomen.

FRANSCH E POST.

De *Moniteur Universel* behelst eindelijk het lang verwachtte staatkundig overzicht over de Oostersche quaestie, als een gevolg op het militair overzicht, waarvan wij onlangs een kort uittreksel mededeelden. Van dat tweede, in de tegenwoordige oogenblikken belangrijke artikel, laten wij hier thans den hoofdzakelijken inhoud volgen:

Het blad vangt aan met in eene ontwikkeling te treden van de algemeene oorzaken, die tot den oorlog leidden, en stelt zich daarbij de navolgende vragen: In welk belang grepen Engeland en Frankrijk naar de wapens? Waarom hebben de staten van Europa belang bij deze quaestie? Wat is het doel, dat men zich in het algemeen belang behoort voor oogen te stellen? Hoe moet men de vier waarborgen beschouwen, die thans ten grondslag der onderhandelingen dienen? Is het reztvaardig en nuttig om Rusland's magt in de Zwarte Zee te beperken? Wat zullen de uitkomsten zijn der Weener conferentie, voor den vrede of voor den oorlog?

Het blad schetst daarop, hoe Rusland aanvankelijk om nietigheden geschud met de Porte zocht en ten slotte, voornamelijk door Frankrijk, genoodzaakt werd, om voor zijne werkelijke bedoeling uit te komen, namelijk het bezit van Konstantinopel. De quaestie, die aanvankelijk van zuiver godsdienstigen aard was, werd daardoor van zelf staatkundig. Geheel Europa was daarin betrokken en Frankrijks pogingen moesten nu daarheen strekken, om juist dat aan Europa duidelijk te maken. Gemakkelijk ging dit met Engeland, dat zeer wel inzag, dat Rusland, meester zijnde van de Zwarte zee en slechts de hand naar den Bosphorus behoevende uit te strekken om in het bezit daarvan te geraken, — de Middellandsche zee onder de voortdurende bedreiging van Sebastopol plaatste. Door de Dardanellen te naderen, breidde Rusland zijne grenzen uit tot aan het vaste land der Middellandsche zee. Overal waar zijne schepen konden reiken, was zijne overheersching verzekerd. Van uit zijne ongenaakbare havens, kon het alle rijken aantasten. Frankrijk en Engeland hadden daardoor niet slechts een mededinger gevonden, maar Duitschland werd verpletterd door het gewigt van den reus, die zich over hetzelfde heenhoog, en Griekenland, Italië, Spanje, Egypte en al de staten van den tweeden rang, werden door dien éénen slag in hunne veiligheid en onafhankelijkheid getroffen.

Te dien aanzien werpt de *Moniteur* een terugblik op de dwaasheid van Frankrijk en Engeland, om Rusland in 1828 bij te staan in het vernielen der Turksche vloot bij Navarino, vermits het Westen daardoor de kracht vernietigde, die juist het Westen uit den aard der zaak, tegen het Noorden beschermde. In 1840 waren Engeland, Pruisen en Oostenrijk andermaal verbond genoeë, om gemeene zaak met Rusland te maken. Zij allen koesterde geen achterdocht, zij allen kenden de geheimen van Sebastopol niet en gingen zelfs zoo ver van te vergeten, dat reeds in 1805 eene Russische vloot Sebastopol verliet, om 12000 man in Italië te voeren, en dat dus toen reeds de Franschen en de Russen in de Middellandsche Zee tegen elkander overstonden. Eenige jaren later waren Frankrijk en Oostenrijk tegen Rusland verbonden. Toen kwam de staatkunde hier laatste mogendheid regt helder aan het licht. Ten bewijze daarvan werpe men slechts een blik op de instructies, die Keizer Alexander dd. 19 April 1812 aan den admiraal Tichakoff gaf (v. diens eigen onlangs geschreven gedenkschriften). Daarin wordt de last gegeven om Servie, Bosni, Dalmatie, Montenegro, Croatie, Illyrie, Hongarije, Tyrol, Zwitserland enz. enz. in opstand te brengen, met aanwending van alle mogelijke middelen, ten einde Oostenrijk daardoor ernstig te verzwakken, eene afleiding aan de Fransche zijde te bewerken, en Rusland's magt over Triëst, Fiume, Bocca-di-Catthero, enz. uti te breiden. — Zoo dacht Rusland in 1812 en die wetenschap heeft het thans ook aan Oostenrijk duidelijk gemaakt, dat het in aller belang ligt, om die staatkunde van overweldiging te keer te gaan. Wanneer Rusland Konstantinopel door de Zwarte zee beheerscht, dan zou Oostenrijk zich ras door de te ver reikende armen van dien kolossus omstrengeld zien en elk oogenblik bloot staan voor eene aanranding gelijk die, welke Keizer Alexander reeds op het oog had. Hongarije kwam in opstand. De Adriatische zee hield op het débouché en het holwerk van Oostenrijk te zijn. De sleutel van de golf van Triëst zoude niet meer te Weenen, maar te St. Petersburg berusten.

Niets was dus te geregter en noodzakelijker, dan het optreden van Frankrijk en Engeland tegen Rusland. Zij waren de eersten in het vertrouwen, dat Pruisen en Oostenrijk, in het belang van het staatkundig evenwigt

van Europa, zouden volgen. Werkelijk waren Oostenrijk en Pruisen, blijkens hunne handelingen, daartoe geneigd. Zij hadden echter wel den moed om Frankrijk en Engeland ter zijde te staan, maar zij miste daartoe het noodige vertrouwen. Zij moesten deel gaan nemen aan den oorlog zonder het eigenlijke doel van dien oorlog te kennen. Om hun elke reden tot aarzelen en wantrouwen te ontneemen werd het dan ook van veel belang, om dat doel naauwkeurig te omschrijven. Bij de opening van de zitting der kamer van afgevaardigden in 1854 verklaarde Napoleon III dan ook reeds, dat de oorlog geen uitbreiding van grondgebied beoogde, dat de tijd der veroveringen voor Frankrijk voorbij was; en dat men niets anders wilde, dan de gevaarlijke aanmattingen van Rusland te keer te gaan.

Die plechtige verklaring het geen twijfel meer over nopens den eigenlijken aard van den oorlog; zij veroorloofde niet meer dat men eehig wantrouwen koesterde nopens de ware bedoelingen van Frankrijk en Engeland. Toen Duitschland dan ook ten slotte de vraag deed, hoe ver heiden gaan wilden, was het den heer Drouin de Lhuys, in overeenstemming met lord Clarendon, gemakkelijk, om namens Napoleon te antwoorden door de algemeene voorwaarden te formuleren, waarop de geallieerde mogendheden bereid waren den vrede te sluiten. Die voorwaarden bevatten datgeen, wat men op dezen oogenblik gewoon is „de vier waarborgen“ te noemen. Intusschen bleef Duitschland aarzelen. Intusschen gingen ook de geallieerden voort met den reusachtigen worstelstrijd in de Krim vol te houden. Eindelijk kwam Oostenrijk daarop weder met de vraag, of Frankrijk en Engeland nog geneigd waren om op den grondslag der vier waarborgen te onderhandelen. Lang duurde de aarzeling van beide mogendheden. Het scheen haar toe, dat zij (na zoo roemrijke pogingen en opofferingen, na het winnen der veldslagen van de Alma en Inkerman, tijdens het belegeren van Sebastopol en tijdens hare vloten de Zwarte zee bezetten), het regt hadden meer te eischen. Het belang dat er zoowel voor den vrede als voor den oorlog in gelegen lag, om tot een bondgenootschap met Oostenrijk te geraken, woog echter zwaarder, dan de opwelling dezer regtmatige eischen en het tractaat van 2 December was het gevolg dier staatkunde. Het is dus uit achting voor Oostenrijk, uit wensch naar een offensief verbond met die mogendheid en om aan Duitschland een onduidelzinnig blijk van gematigdheid te geven, dat Frankrijk en Engeland er in toestonden, om onderhandelingen te openen naar aanleiding der vier waarborgen, waarbij zij zich evenwel voorbehoelden, om daarbij alle andere voorwaarden te stellen, die nog uit de oorlogskansen mochten voortspruiten. Sluit Rusland nu op dien grond den vrede, dan is het groote doel bereikt. Weigert Rusland, dan wint de alliantie van Frankrijk en Engeland den magtigen tegen van Oostenrijk, en zal men Rusland gemakkelijk tot datgeen kunnen dwingen, wat het niet vrijwillig heeft willen toestaan. En wat nu vredeswaarborgen aanbelangt, — niets kan geregter, gematigder en meer overeenkomstig de belangen zijn van Europa, dan deze.

De eerste waarborg doet het protectoraat van Rusland over de vorstendommen Moldavie, Wallachije en Servie ophouden; het plaatst hunne privilegien onder den gemeenschappelijken waarborg der groote mogendheden en ontnemt daardoor aan het kabinet van St. Petersburg de regten, die het beweerde uit oude tractaten te kunnen ontleenen, — al hetgeen slechts het voorwendsel was, om die bevolking tot onderwerping te brengen, Turkije te overheerschen, Oostenrijk aan zijne zwakste zijde aan te tasten, en geheel Europa te verontrusten.

De tweede bepaalt de vrije scheepvaart op den Donau, bevrijdt den handel van alle natien — vooral dien van Oostenrijk — van alle zedelijke en stoffelijke belemmeringen en laat de monden van dien grooten vloed open voor de staten, wier rijkdom en holwerk hij is.

De vierde bevrijdt Turkije van de aanmatting van Rusland op een godsdienstig protectoraat over alle Grieksche onderdanen des Sultans; het verzekert er evenwel steer dan voorheen de vrijheid van gewoten, terwijl het gelyktijdig de suprematie der Caaren dooft, wier staatkundig doel daardoor steeds achter een godsdienstig masker was verborgen.

De derde waarborg, eindelijk, die de Russische heerschappij over de Zwarte zee wil beknotten, is de belangrijkste en vindt zóó veel wederspraak, dat het zaak zij dien waarborg hier duidelijk uiteen te zetten. Rusland, namelijk, maakte van de Zwarte zee eene Russische zee. Langzaam stichtte het er maritieme etablissementen van den eersten rang. Met even veel volharding als geheimzinnigheid, vereëngde het dáár aanzienlijke maritime krachten en kan men dan ook zeggen, dat Rusland door deze uitsluitende overheersching der Zwarte Zee een voortdurend beleg voor Konstantinopel heeft geslagen. Die staat van zaken is onhoudbaar: omdat hij niet slechts onverenigbaar is met de onschikbaarheid van het Turksche rijk, maar tevens met de veiligheid van geheel Europa. Frankrijk en Engeland zijn dus volkomen in hun regt door de beperking der Russische magt in de Zwarte Zee of het neutraliseren der zee te eischen. Indien die uitkomst niet verkregen werd door den oorlog of door den vrede, dan ware de vrede slechts denkbeeldig en de oorlog onvruchtbaar. Men zegt nu wel, dat zulk een eisch slechts zou kunnen gelden, wanneer Sebastopol genomen ware, welke vesting nog altijd in het bezit der Russen is. Maar het volkenregt zegt, dat men in tijd van vrede een gedeelte van datgene behouden kan, wat men door den oorlog verwoest. Het is overigens waar, dat de geallieerden Sebastopol nog niet namen. Maar wat is dan toch op dezen oogenblik Sebastopol voor Rusland? Het is geen maritime plaats meer, vermits hare vloot, deels voor den ingang der haven gezonken ligt, deels zich achter dien onoverkomelijken slagboom schuil houdt en zich dus uit den strijd heeft teruggetrokken. De Zwarte Zee is het

Gravenhage, 18 April.

Z. M. heeft de navolgende opper-, hoofd- en verdere officieren op pensioen gesteld: S. T. A. Hubar, generaal-majoor kommanderende de 1ste brigade infanterie tevens belast met het opperbevel der vesting Maastricht, en der troepen in het Limburgsche en met de functien van provinciaal kommandant aldaar, voor zoo veel de werkzaamheden der nationale militie betreft, op zijn daartoe gedane aanvraag, en met toekenning van den rang van luitenant-generaal, f 2400; W. Bannier, majoor-adjutant in het provinciaal kommandement van Gelderland, met toekenning van den rang van luitenant kolonel f 1800; A. Prouk, majoor-adjutant in het provinciaal kommandement van Noordbrabant, f 1800; T. de l'Angle, kapitein plaatselijk adjutant der 1ste klasse te Naarden, f 900; J. C. van Enkhuisen, kapitein plaatselijk adjutant der 1ste klasse te Grave, f 900; P. Maas, kapitein bij het 6de regement infanterie, f 1080; A. van der Poort, kapitein bij het 1ste regement infanterie, f 1085; C. G. Doerleben, 1ste luitenant bij het 8ste regement infanterie, f 642; J. B. Baenen, 1ste luitenant bij het 1ste regement infanterie, f 720; J. van Dulken, 1ste luitenant bij het 1ste regement infanterie, f 660.

Z. M. heeft lo. benoemd: bij den provincialen staf: tot majoor en adjutant in het provinciaal kommandement van Noordbrabant, den kapit. der 1ste kl. G. Berghauser, van den staf van het wapen der infanterie; tot majoor en adjutant in het provinciaal kommandement van Gelderland, den kapit. der 1ste kl. D. Voogt, van het instructie-bataillon; bij den plaatselijken staf: tot kapit. en plaatselijken adj. der 1ste kl. te Grave, den 1sten luit. W. J. Verhagen, van het 3de regem. infant.; tot kapit. en plaats. adj. der 1ste kl. te Naarden, den gepens. kapit. der infant. M. Latour; bij het wapen der infanterie: tot generaal-majoor, kommandant van de 1ste brigade infanterie, tevens belast met het opperbevelheerschap der vesting Maastricht en der troepen in het Limburgsche en met de functien van provinciaal kommandant aldaar, voor zoo veel de werkzaamheden der nationale militie betreft, den kolonel L. H. W. baron van Aylva Rengers, Zr. Ms. adjutant in buitengewone dienst, komm. van het 3de reg. infant.; bij het reg. grenadiers en jagers: tot kolonel den luit.-kolonel J. Scheltus, Zr. Ms. adjutant in buitengew. dienst, kommandant van het corps; bij het 1ste regement: tot kapit. van de 3de kl., de 1ste luits. J. L. J. Tomson en J. M. van den Oudendijk Pieterse, beiden van het corps; tot 1sten luit., de 2de luits. A. L. H. Gertner, J. F. L. Neeteson en A. A. J. Nijland, allen van het corps; bij het 2de regement: tot majoor, den kapit. der 1ste kl. L. A. C. de Bock, adjutant bij het corps; tot kapit. van de 3de kl., de 1ste luits. J. J. Rost van Tonningen, van het corps, en C. J. Booms, van het 7de regem. van het wapen; tot sten luit. de 2de luits. E. W. Wichers, van het corps, H. Hendriksen en J. T. Weber van het algemeen depôt van discipline; den 2den luit.-adj. P. G. A. Lansing, van het corps, alsmede den 2den luit. F. J. Beltrami, van het 5de regem. van het wapen; bij het 3de regem.: tot kolonel kommandant van het corps den luit.-kol. J. L. Coenegracht, van het regem. grenadiers en jagers; tot kapit. van de 3de kl. den 1sten luit. C. A. H. Knock, van het 8ste en den 1sten luit.-adj. W. A. Carré, van het 1ste regem. van het wapen; bij het 4de regem.: tot kapit. van de 3de kl. den 1sten luit.-adj. M. van Doorninck, van het corps; tot 1sten luit. de 2de luits. J. P. Pabst en H. Sasburg, beiden van het koloniaal werfdepôt; bij het 5de regem.: tot luit.-kol., den majoor L. J. L. de Moulin, van het regement grenadiers en jagers; tot majoor, den kapit. der 1ste kl. J. G. A. Beijer, van het 6de regem. van het wapen; tot kapit. van de 3de kl., den 1sten luit. J. G. Epke, van het corps; tot 1sten luit., den 2den luit. L. J. J. D. Paravicini di Capelli, mede van het corps; bij het 6de regem.: tot luit.-kol., den majoor P. F. C. Stolte, van het corps; tot majoor, den kapit. der 1ste kl. L. Sweemer, van het regement grenadiers en jagers; tot kapit. van de 3de kl., den 1sten luit.-adj. J. C. M. baron van Lynden, van het 1ste regem. van het wapen, en den 1sten luit. H. Roelofs, van het corps; bij het 7de regem.: tot kapit. van de 3de kl., den 1sten luit. H. D. Kissels, van het corps; tot 1sten luit., de 2de luits. J. J. Braijns, J. P. M. Gevelaer en E. L. J. van Dijk, allen van het corps; bij het 8ste regem.: tot luit.-kol., den majoor A. W. F. Tuckermann, van het 2de regem. van het wapen; tot 1sten luit., de 2de luits. A. Campbell, van het corps, en J. A. Häfeli, van het koloniaal werfdepôt; bij het algemeen depôt van discipline: tot kol., den luit.-kolonel F. G. Pfeiffer, kammandant van het corps; bij het koloniaal werfdepôt: tot kol. en kommandant van het corps, den luit.-kolonel J. H. König, van het 8ste regem. infanterie; 2o. in hante rang overgeplaat, bij het regement grenadiers en jagers; den luit.-kolonel J. J. Verschoor en den majoor T. Gevers Leuven, beiden van het 5de, alsmede den kapitein C. P. Weijmar Schultz, van het 2de regement infanterie, en 3o. den kolonel J. C. Noot, kommandant van het koloniaal werfdepôt, en den kapitein A. de Haas, van gemeld werfdepôt, onder toekenning van een eervol ontslag uit de betrekking tot dat corps, ter beschikking gesteld van het Departement van Oorlog.

Men meldt ons uit Maastricht, 18 April. den volgenden uitslag der verkiezing voor een lid der Tweede Kamer van de Staten-Generaal:

Uitgebragte stemmen 1008. Benoemd de heer Mr. Ch. de Limpens met 628 stemmen. De heer Wenmaeckers had 324 stemmen bekomen en de heer Eduard Sassen, die bij de herstemming verzocht had niet in aanmerking te komen, 31.

* De heer de Belmont, Minister-resident van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika bij het Nederlandsche Hof, zal zich tegen het laatst dezer maand voor eenigen tijd, tot verdere herstelling van zijne echtgenoot, naar Duitschland en Frankrijk begeven.

* In de residentie is aangekomen en aan het Hôtel de l'Europe afgestapt de graaf de Seisal, minister van Z. M. den Koning van Portugal, bij het Nederlandsche hof, komende van Brussel.

* De heer staatsraad, commissaris des Konings in Zuid-Holland, heeft gisteren voor eenige dagen deze residentie verlaten, en zich naar Zeeland begeven. Gedurende zijne afwezigheid zullen zijne functien als zoodanig worden waargenomen door Jhr. A. L. van Heteren Gevers, terwijl het collegie van Gedeep. Staten zal worden gepresideerd door het oudste lid, den heer D. van Koetsveld.

* Aanstaaenden Dingsdag zal aan het Ministerie van Binnenlandsche Zaken het examen voor burgerlijke Ingenieurs plaats hebben. Men verneemt, dat er zich verschillende kandidaten hebben aangemeld, om aan dat examen deel te nemen.

* Burgemeester en Wethouders van 's Gravenhage hebben bekend gemaakt dat de gewone paardenmarkt, bij gelegenheid der kermis zal worden gehouden in de Maliebaan, en dat door het gemeente-bestuur is uitgelooft eene premie van 75 gulden, voor het schoonste span inlandsche tuigpaarden. Zij, die naar de premie willen dingen, moeten daarvan opgave doen aan een der heeren keurmeesters, des morgens tusschen 10 en 11 ure. — De keuring zal plaats hebben ten 12 ure.

* De verloting van kunstwerken door het genootschap *Pulchri Studio* alhier, ten behoeve der noodlijdenden door den watersnood, heeft opgebracht aan loten en intrée-gelden f 2526.50, waarvan aan drukloon enz. is afgetrokken f 115.68, zoodat een bedrag van f 2410.82 aan den Minister van Binnenlandsche Zaken en aan de Commissien voor de noodlijdenden is toegezonden.

Gedurende 1854 zijn te Malmoe aangekomen 13 Nederlandsche schepen, waarvan uit Newcastle 1 met steenkolen en 1 in ballast, uit Amsterdam 1 met tabak en verhout. 10 in ballast. Van deze schepen vertrokken 2 in ballast, 10 met gerst, 1 met dito en tarwe voor de Maas, terwijl nog 6 vreemde schepen met tarwe en gerst derwaarts vertrokken.

Te Ystad kwamen 10 Nederlandsche schepen in ballast, waarvan 4 uit Rendsburg, 1 uit Schiedam, 2 uit Else- naar, 2 uit Stettin, 1 uit Kopenhagen. Al die schepen vertrokken naar Amsterdam in ballast.

Te Landsrona kwamen 4 Nederlandsche schepen in ballast, waarvan 1 uit Rotterdam, 1 uit Kopenhagen, 1 uit Amsterdam en 1 uit Altona, waarvan vertrokken naar Holland 2 met gerst 1 met rogge, naar Rotterdam 1 met dito.

Te Helsingborg kwamen 2 Nederlandsche schepen in ballast, waarvan 1 uit Stettin vertrokken naar Rotterdam met rogge, 1 uit Amsterdam vertrokken naar Holland met gerst.

Te Marstrand kwam 1 Nederlandsch schip in ballast uit Londen, vertrokken naar Londen met haver.

De civiel-ingenieurs, die zich aangemeld hebben, tot mededinging naar de betrekking van aspirant-ingenieur bij 's Rijks waterstaat in Oost-Indië, negen in getal, zijnde de heeren M. J. Schram, R. Reijnders, H. van Ketwich, A. J. Goudriaan, C. J. van der Schalk, G. de Hartog, G. L. van Lanschot Hubrecht, R. C. Spengler, en A. T. Sovillon, zijn allen daartoe benoemd, waardoor nu reeds behoefte ontstaat bij de werkzaamheden hier te lande te verrigten, welke aan die personen werden toevertrouwd. Het aantal gepromoveerden aan de Delftsche academie is alzoo voor het oogenblik niet in staat in de behoeften te voorzien, en geeft aan hen, welke hunne studien nog volbrengen moeten, eene gewenschte toekomst.

Door den algemeenen kerkeraad der Nederl. Hervormde gemeente te Amsterdam is gisteren, ter vervulling der vacature van eene predikantsplaats, veroorzaakt door het overlijden van den WelEerw. heer J. Kortenhof Smith, het volgende twaalfstal zamengesteld:

Ds. B. J. Adriani, pred. te Haarlem; Ds. H. C. N. van Ameron, pred. te Bolsward; Ds. H. F. de Blaauw, pred. te Leijden; Ds. T. A. Fruin, pred. te Dordrecht; Ds. J. Hooijkaas Herderschee, pred. te Nijmegen; Ds. J. W. van der Leeuw, pred. te Eemnes Buitendijks; Ds. H. Oolgaardt, pred. te Sneek; Ds. J. J. van Oosterzee, theol. doct. en pred. te Rotterdam; Ds. J. P. Stricker, theol. doct. en pred. te Dordrecht; Ds. H. L. Vinke, pred. te Leeuwarden; Ds. W. van de Wetering Az., pred. te Breda; Ds. C. Gats Wor., te Enkhuisen.

Den 16den dezer is met het beste gevolg van de scheepstimmerwerf de *Nijverheid* te Schiedam van de heeren C. Gips en Zonen aldaar, de water gelaten het nieuw gebouwde en gekoperte barkschip *Corinella Mathilda* groot c. a. 400 Java lasten, voor rekening van de heeren A. Prins en Co. aldaar, bestemd voor de groote vaart; het zal gevoerd worden door kapit. J. J. Muntendam.

Wij hebben berigten uit Curaçao van den 3 Maart: Het bestuur van Carakas keurt de gebeurtenis te Coro, het verdrijven der Israëlitische Nederlandsche onderdanen, ten hoogste af. De gouverneur, die deze ongeregelheden heeft toegelaten, is afgezet en is door een ander vervangen.

Het congres van Venezuela heeft den president Monagas de magt gegeven, om vrijgeleide te verleenen en naar Venezuela te laten terugkeeren alle Venezoelanen, die wegens staatkundige oorzaken zich thans buitenlandsch bevinden, met uitzondering van de generaals Paez en Justa Bricano, de heeren Quintero, Ruiz, Rendon en Bruzual.

Te Curaçao waren bereids paspoorten door uitgewe-kenen ontvangen om naar hunne haardsteden terug te keeren. (Utr. Cl.)

Bij het uitgraven van den grond voor de fundamenten van een nieuw burger-weeshuis te Sneek, op de plaats van het oude en waar in vroeger jaren een munningsklooster heeft gestaan, heeft men nu reeds een 16tal dode kisten met geraamten gevonden. Opmerkelijk is het, dat men in eene dier kisten nog schoonen vond in derzelver volkomen gedaante, en in eene andere een lederen riem met breede koperen gesp, terwijl de kisten zelven nog zeer gaaf waren. Ofschoon men niet met juistheid kan opgeven wanneer deze lijken aldaar begraven zijn, zoo weet men toch, dat dit vóór het jaar 1581 heeft plaats gehad, dewijl gebouw en grond op dien tijd aan de Hervormde gemeente zijn overgegaan.

Uit Groningen wordt, even als uit Friesland, geschreven, dat de lanverhuizingen van daar naar Noord-Amerika weder een aanvang nemen. Uit Friesland vertrekken slechts weinigen tot Achterspelen; 't is aldaar meer eene zeldzaamheid. Uit Groningen echter vertrekken er maerders uit verschillende plaatsen; allen echter met het doel hun bestaan te verbeteren.

In den nacht van den 16 op 17 dezer is de kas van den ontvanger der douane te Antwerpen voor de som van ongeveer 30,000 francs bestolen, en wél op eene wijze die des te meer onverklaarbaar is, naardien altijd een schildwacht voor dat gebouw is geplaatst. Eergisteren morgen vonden de beambten op het bureau voor de statistiek het venster, dat op de Brouwerstraat uitkomt open staan, en midden in het vertrek een sleutel, die dien om de kamerdeur te openen. Dadelijk bespeurde men toe dat in het aangrenzend vertrek, waar de kas des ontvangers is, diefstal gepleegd was. Al de in bankbiljetten, specie bestaande waarde was weggenomen, maar een nog te ontvangene assignatie van 8000 francs had open laten liggen. De daders moeten zoowel met de gebruikte bij de douane als met de plaatselijke gesteldheid volkomen bekend zijn geweest, want juist eergisteren moest de ontvanger het tractement der beambten uitbetalen dus ongeveer 40,000 francs in kas hebben, gelijk dat ook het geval was, wanneer men de onbetaalde assignatie mederekent. Alle nasporingen worden gedaan en men zegt dat reeds een persoon in hechtenis genomen is. (R. Cl.)

Capelle aan den Yssel, 16 April. Heden op de werf van de heeren W. J. Hoogendijk en Co. water gelaten het barkschip *Kemanglan* groot c. a. 400 lasten, zullende gevoerd worden door kapit. H. H. Smits onder directie en voor rekening eener rederij van heeren F. S. Sparnaaij en Zn. te Rotterdam.

Correspondentie.

Het stuk, gerigt tegen *Eenige belijders van de Christelijke Godsdienst* (Haarlemsche Ct. van 16 April), kan daar wij ons in godsdienstige geschillen niet mengen, onder der Ingezonden stukken niet geplaatst worden.

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 18 April 1855.

Nederland. Pct.		Rusland.	
Ned. W. Schuld. 2 1/2	61 1/2	Hopel 1798/1816	5 101 1/2
Dito Certificat. 3	73 3/4	Dito 1828/1829	5
Dito Dito. 4	90 7/8	Cert. 1831/1838	5
O. I. Leening. 4		Dito Dito	4 1/2
Amort. Syndic. 3 1/2	89 3/4	Dito Hope	4 76 1/2
Hand. Maats. 4 1/2		Dito Stieglitz	4
Belgie.		Dito dito 5e Ser.	4
Certificat. 2 1/2		Dito 1854	5 81 1/2
D ^o Rothschild. 2 1/2		Inschr. Assig.	6
Frankrijk.		Certific. dito	6
Obligatien	3	Polen.	
Spanje.		Obligatien	4
Nieuwe	1 18 1/2	Oostenrijk.	
Dito Buiteni.	3	Metalek	5 69 1/2
D ^o Binnenl. 3	81 1/2	Dito bet. Amst.	5 78 1/2
Bew. Sp. Com.		Dito Nation.	5 65 1/2
Amort. Schuld.	4 1/2	Dito 1847	2 1/2 81 1/2
Portugal.		Dito 1851/1852	2 1/2 81 1/2
Londen nieuwe.	8 87 1/2		
Dito uitgest.	4		

Braz., bij Roths. p. s. 500. 5 pct. 98 1/2; Mexic., te Lond. p. 3 pct. 19 1/2; dito Onb. 19 1/2; Gren., te Lond. p. 2 1/2 pct. 14 1/2; Equad. 3.

Met uitzondering van onze binne. fondsen welke intusschen blijven, verkeerde de markt overigens in eene gunstige toestand, inzonderheid betreffende Oostenrijksche fondsen.

LONDEN, Dingsdag 17 April. Consols op t. 90 1/2; 89 1/2; Sardinie 86; Spanje 1 pct. 18, 18 1/2; Holl. 4 pct. dito 2 1/2 pct. 61 1/2; Turksche leening 78. Het geld is ruim.

PARIJS, Dingsdag 17 April. Fr. 4 1/2 pct. 93.50; dito 68.45; dito Slot 68.75; Sp. binn. 8 pct. 31 1/2 pct. 17 1/2.

Vaste beurs, zonder veel affaire.

WEENEN, Dingsdag 17 April. N. Metall. 81; Nat. 85 1/2; Bankactien 1000; Lombarden 100; Loten 1855 1/2; Zilver 28; Wissel op Londen 12.23; dito op Parijs 100. Geen nieuws.